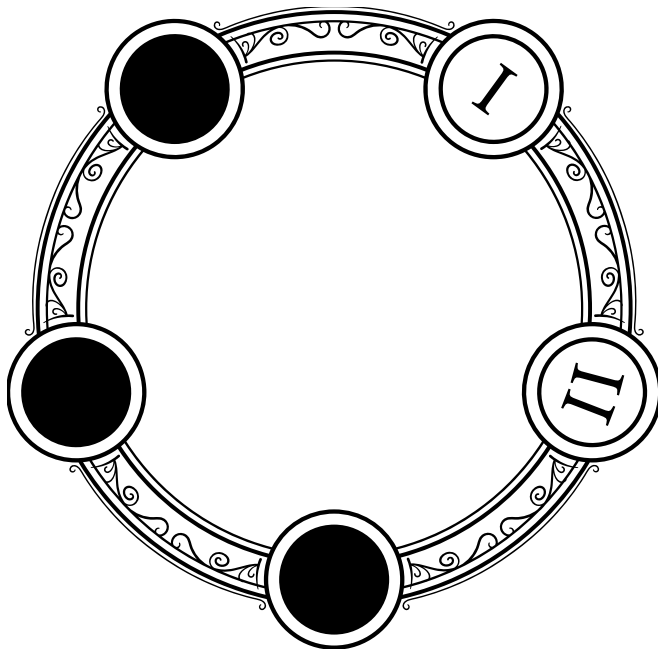

Edicija:
KLASIČNE PRIČE

Knjiga 2: KLASIČNE HOROR PRIČE

ZA IZDAVAČA

*Aleksandar Bradić
Marko Đorđević*

UREDNIK

Aleksandar Bradić

PREVOD

Slavica Jovanović

LEKTURA I KOREKTURA

Marija Filipović

ILUSTRACIJE U KNJIZI

Marko Đorđević

BIOGRAFIJE

Aleksandar Bradić

**GRAFIČKO UREĐENJE
KNJIGE I DIZAJN KORICA**

Marko Dinić

**PRELOM TEKSTA I
PRIPREMA ZA ŠTAMPU**

Marko Dinić

ŠTAMPA

Grafostil, Kragujevac

TIRAŽ

700

Copyright © za srpsko izdanje – Narator

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.111(100)-32(082.2)
821.133.1-32(082.2)

KLASIČNE horor priče / [urednik Aleksandar Bradić]
; [prevod Slavica Jovanović] ; [ilustracije Marko Đorđević]
; [biografije Aleksandar Bradić]. - 1. izd. - Azanja : Narator,
2023 (Kragujevac : Grafostil). - 510 str. : ilustr. ; 24 cm. -
(Edicija Klasične priče / [Narator] ; knj. 2)

Portreti autora. - Tiraž 700. - Napomene uz tekst. - Sadrži
bibliografske podatke o autorima uz tekst.

ISBN 978-86-82840-01-5

COBISS.SR-ID 130786057

Klasične horor priče

*Prvo izdanje:
Decembar 2023. godine*

Izdavač:

Narator izdavaštvo
Karađorđeva 125

Azanja, Smederevska Palanka
Telefon: 065/4545-905

info@narator.rs
www.narator.rs

KLASIČNE HORROR PRICE

NARATOR

Sadržaj

Artur Konan Dojl

SLUČAJ LEDI SANOKS	7
UŽASI VISINA	21
PREDMET BROJ 249	41
O PISCU	85

Bram Stoker

SKVO	87
O PISCU	103

Embrouz Birs

ZAKOVANI PROZOR	107
PUT OSVETLJEN MESEČINOM	113
GROB BEZ DNA	125
O PISCU	135

H. P. Lavkraft

PIKMENOV MODEL	137
MAČKE IZ ULTARA	155
HLADAN VAZDUH	161
ALHEMIČAR	171
O PISCU	183

Edgar Alan Po

CRNA MAČKA	185
O PISCU	197

Ričard Konel

NAJOPASNIIJA IGRA	201
O PISCU	230

Vašington Irving

LEGENDA USPAVANE DOLINE	233
O PISCU	251

Robert Stivenson

KRADLJIVAC LEŠEVA	255
O PISCU	230

H. G. Vels

FIŠEK	281
CVETANJE NEOBIČNE ORHIDEJE	297
O PISCU	309

Gi de Mopasan

ŠAKA	311
HORLA	319
O PISCU	351

V. V. Džejkobs

MAJMUHOVA ŠAPA	355
KUČICA ZA NAPLATU	369
O PISCU	383

Čarls Dikens

SKRETNIČAR	387
O PISCU	405

Robert E. Hauard

LOBANJE MEĐ ZVEZDAMA	407
O PISCU	421

Amelija Edvards

FANTOMSKA KOČIJA	425
O PISCU	443

Šarlot Perkins Gilman

ŽUTA TAPETA	445
O PISCU	469

V. F. Harvi

ZVER SA PET PRSTIJU	473
O PISCU	510

Slučaj leđi Sanoks

dnosi između Daglase Stouna i ozloglašene Leđi Sanoks bili su veoma dobro poznati, kako u modnim krugovima, čiji je ona bila poznati član, tako i u naučnoj zajednici, koja je njega svrstavala među svoje najslavnije pripadnike. Stoga je nastalo, naravno, veoma široko interesovanje kada je jednog jutra objavljeno da se dama zamonašila, apsolutno i zauvek, i da je svet više neće videti. Kada je, tek što se stišala ova glasina, stigla informacija da je proslavljenog hirurga, čoveka čeličnih živaca, ujutru pronašao njegov sobar, kako sedi na jednoj strani kreveta, prijatno se smešeći univerzumu, sa obe noge zaglavljene u jednoj nogavici pantalona i kašom umesto mozga – stvar je bila dovoljno udarna da izazove poprilično uzbuđenje u ljudima koji nisu ni verovali da su njihovi iscrpljeni živci sposobni za takvu senzaciju.

Daglas Stoun je, na svom vrhuncu, bio jedan od najistaknutijih ljudi u Engleskoj. Zapravo, teško bi se moglo reći da je ikada dostigao vrhunac, jer je u vreme ovog malog incidenta imao samo trideset devet godina. Oni koji su ga najbolje poznavali bili su svesni da je, koliko god bio poznat kao hirurg, mogao još brže da uspe u bar još desetak drugih profesija. Mogao je da probije put do slave kao vojnik, da se izbori za nju kao istraživač, maltretira za nju na sudovima, ili da je izgradi od kamena i gvožđa kao inženjer. Rođen je da bude veliki, jer je mogao da isplanira ono što se drugi čovek ne bi usudio da uradi, i mogao je da uradi ono što se drugi čovek ne bi usudio ni da planira.

U hirurgiji mu nije bilo ravnog. Njegova hrabrost, rasuđivanje, intuicija, sve je bilo izuzetno. Iznova i iznova, njegov nož je odsecao smrt, ali je pri tome hvatao same izvore života, sve dok njegovi asistenti ne bi bili beli kao sam pacijent. Njegova energija,

smelost, njegovo kraljevsko samopouzdanje. Zar sećanje na njih još uvek ne opstaje južno od Merilbon Rouda i severno od Oksfordske ulice?

Njegovi poroci su bili veličanstveni kao i njegove vrline, ali beskrajno slikovitiji. Koliki god da su bili njegovi prihodi, a bili su treći po veličini od svih profesionalaca u Londonu, bili su daleko ispod luksuza njegovog života. Duboko u njegovoj kompleksnoj prirodi ležala je bogata žila senzualizma, sport u koji je ulagao sve nagrade svog života. Oko, uho, dodir, nepce – svi su bili njegovi gospodari. Ukusi starih berbi, mirisi retkih egzotika, obline i nijanse najsjajnijih grnčarija Evrope, u njih se preobražavao brzi mlaz zlata. A onda se pojavila njegova iznenadna luda strast prema leđi Sanoks, kada ga je razgalio jedan intervju sa dva izazovna pogleda i jednom prošaptanom rečju. Bila je najlepša žena u Londonu i jedina za njega. Bio je jedan od najzgodnijih muškaraca u Londonu, ali ne i jedini za nju. Volela je nova iskustva i bila je ljubazna prema većini muškaraca koji su joj se udvarali. Možda je to bio uzrok ili posledica toga što je lord Sanoks izgledao kao da mu je pedeset, iako je imao samo trideset šest godina.

Ovaj lord je bio miran, ćutljiv, neutralan ćovek, tankih usana i teških kapaka, posvećen baštovanstvu i pun kućnih navika. Svojevremeno je voleo glumu, ćak je iznajmio pozorište u Londonu, i na njegovoj sceni je po prvi put video gospođicu Merion Dason, kojoj je ponudio svoju ruku, titulu i trećinu poseda. Od kad se oženio, njegov raniji hobi postao mu je neprimeren. Više ga nije bilo moguće ubediti da iskoristi talenat za koji se znalo da poseduje, ćak ni u privatnim pozorištima. Bio je srećniji sa lopaticom i kantom za zalivanje među svojim orhidejama i hrizantemama.

Bilo je prilićno interesantno pitanje da li je on bio potpuno lišen razuma, ili samo slab duhom. Da li je znao za ponašanje svoje žene i odobravao ga, ili je bio obićna slepa, zaljubljena budala? O tome se raspravljalo uz ćaj u udobnim malim salonima,

ili uz cigaretu pored kružnih prozora klubova. Komentari među ljudima o njegovom ponašanju bili su jasni i jetki. Bio je samo jedan koji je imao dobru reč da kaže za njega, a on je bio najčutljiviji član u pušionici. Video ga je kako dresira divljeg konja na Univerzitetu, i činilo se da mu je to ostavilo utisak u umu.

Ali kada je Douglas Stoun postao favorit, sve sumnje u vezi sa znanjem ili neznanjem lorda Sanoksa su zauvek nestale. Nije bilo pretvaranja kada je bila reč o Stounu. Na svoj drski, nagli način, prkosno je odbacio sav oprez i diskreciju. Skandal je postao ozloglašen. Akademici su nagovestili da je njegovo ime izbrisano sa liste njihovih potpredsednika. Dva prijatelja su ga preklinjala da razmotri uticaj na profesionalni kredibilitet. Prokleo je sva tri i potrošio četrdeset gvineja na narukvicu koju je poklonio dami. Svake večeri je bio kod nje, a po podne se ona vozila njegovom kočijom. Nije bilo pokušaja nijedne strane da prikrije svoje odnose, ali ih je konačno prekinuo mali incident.

Bila je to sumorna zimska noć, veoma teška i hladna, sa vetrom koji je šibao u dimnjacima i udarao o prozorska stakla. Tanki mlaz kiše zveckao je po staklu sa svakim svežim udarom oluje, utapajući na trenutak tupo žuborenje i kapljanje sa strehe. Douglas Stoun je završio večeru i sedeo je pored vatre u radnoj sobi, sa čašom bogatog portoa pored lakta, na stolu od malahita. Dok je podizao čašu do svojih usana, usmerio ju je prema svetlosti lampe i posmatrao, okom somelijera, sićušne komadiće vinske skrame koji su lebdeli u bogatim rubinskim dubinama. Vatra je, kada bi buknila, bacila nalet svetla na njegovo ogoljeno, jasno obrijano lice, sa širom otvorenim sivim očima, punijim, a opet čvrstim usnama, i dubokom četvrtastom vilicom, koja je imala nešto rimsko u svojoj snazi i animalizmu. S vremena na vreme se smeškao, zavaljen u svojoj luksuznoj stolici. Zaista, imao je pravo da se oseća zadovoljno, jer je, protivno savetu šest kolega, tog dana obavio operaciju koja je bila obavljena samo dva puta ranije, a rezultat je bio sjajan i iznad svih očekivanja. Nijedan drugi čovek

u Londonu ne bi imao smelosti da isplanira, ili veštinu da izvrši takav herojski poduhvat.

Ali on je obećao leđi Sanoks da će se videti te večeri, a već je bilo pola devet. Ruka mu je bila ispružena ka zvonu da naruči kočiju, kada je čuo tup zvuk kucanja. Trenutak kasnije, u hodniku su se začuli koraci i oštro zatvaranje vrata.

„Pacijent je došao da Vas vidi, gospodine, u sobi za konsultacije”, rekao je batler.

„Da li se tiče njega?”

„Ne, gospodine. Mislim da želi da izađete.”

„Suviše je kasno”, uzviknuo je Daglas Stoun ljutito. „Neću moći.”

„Ovo je njegova vizit-karta, gospodine.”

Batler ju je ostavio na zlatnom poslužavniku koji je njegovom gospodaru poklonila žena premijera.

„Hamil Ali, Smirna. Hm! Mislim da je taj momak Turčin.”

„Da, gospodine. Deluje kao da je došao iz inostranstva. I izgleda užasno.”

„Hmm... hmm! Imam zakazano. Moram da idem negde drugde. Ali videću ga. Uvedi ga ovde, Pim.”

Nekoliko trenutaka kasnije, batler je otvorio vrata i uveo malog i oronulog čoveka, koji je išao pognutih leđa, sa isturenom glavom i uz treptanje očiju karakteristično za ekstremnu kratkovidost. Lice mu je bilo tamno, a kosa i brada crne kao noć. U jednoj ruci je držao turban od belog muslina sa crvenim prugama, u drugoj malu torbu od divokoze.

„Dobro veče”, rekao je Daglas Stoun, kada je batler zatvorio vrata. „Govorite engleski, pretpostavljam?”

„Da, gospodine. Ja sam iz Male Azije, ali govorim engleski kada govorim sporo.”

„Hteli ste da pođem sa Vama, ako sam dobro razumeo?”

„Da, gospodine. Jako bih želeo da pregledate moju ženu.”

„Imam nešto zakazano što me sprečava da vidim vašu ženu večeras, ali bih mogao da dođem ujutru.”

Turčinov odgovor je bio jednostavan. Povukao je kanap koji je zatvarao torbu od kože divokoze i izlio reku zlata na sto.

„Ovde ima sto funti”, rekao je, „i obećavam Vam da Vam neće trebati ni sat vremena. Imam spreman taksi ispred.”

Daglas Stoun baci pogled na sat. Sat vremena... Ne bi bilo prekasno da poseti leđi Sanoks. Dolazio je tamo i kasnije. A honorar je bio izuzetno visok. U poslednje vreme su ga pritiskali poverioci i nije mogao da dozvoli da propusti ovakvu šansu. Ići će.

„O čemu se radi?”, upitao je.

„Oh, to je tako tužno! Tako tužno! Možda ste čuli za 'almohadi' bodeže?”

„Nisam.”

„Ah, to su stari istočnjački bodeži jedinstvenog oblika, sa drškom koju nazivaju stremen. Ja sam trgovac neobičnim predmetima, razumete, i zato sam došao u Englesku iz Smirne, a sledeće nedelje se ponovo vraćam. Mnogo stvari sam poneo sa sobom, i od toga mi je malo ostalo, ali među njima je, na moju žalost, bio i jedan od ovih bodeža.”

„Setićete se da imam zakazano, gospodine”, rekao je hirurg, pomalo razdraženo, „molim Vas da se ograničite na neophodne detalje.”

„Videćete da je to neophodno. Danas je moja žena pala u nesvest u prostoriji u kojoj držim svoju robu i posekla je donju usnu na ovom prokletom 'almohadi' bodežu.”

„Razumem”, rekao je Daglas Stoun, ustajući. „Želite da previjem ranu?”

„Ne, ne, gore je od toga.”

„Šta je onda?”

„Ovi bodeži su otrovni.”

„Otrovni?!”

„Da, i nema čoveka, na istoku ili na zapadu, koji bi sada mogao da kaže šta je otrov, a šta lek. Sve to mi je poznato jer se i moj otac bavio ovim zanatom pre mene, i imali smo mnogo posla sa ovim otrovnim oružjem.”

„Koji su simptomi?”

„Dubok san, i smrt kroz trideset sati.”

„A kažete da nema leka. Zašto biste mi onda platili ovoliku naknadu?”

„Nijedan lek ne može da izleči, ali bi nož mogao.”

„A kako?”

„Otrov se sporo apsorbuje. Ostaje satima u rani.”

„Možda bi ga ispiranje moglo ukloniti?”

„Ne više od otrova zmiје. Previše je suptilan i previše smrtonosan.”

„Onda, isecanje rane?”

„To je to. Ako je na prstu, iseci prst. Tako je moj otac uvek govorio. Ali pomislite gde je ova rana, i da je to moja žena. To je užasno!”

Ali upoznatost sa takvim mračnim stvarima može umanjiti čovekovo saosećanje. Daglasu Stounu je ovo postao interesantan slučaj, i on je odbacio slabe prigovore muža kao nevažne.

„Čini se da je to ili ništa”, rekao je oštro. „Bolje je izgubiti usnu nego život.”

„Ah, da, znam da ste u pravu. Pa, dobro, to je sudbina, i sa njom se mora suočiti. Imam taksi, a Vi ćete poći sa mnom i srediti stvar.”

Daglas Stoun je uzeo svoju kutiju skalpela iz fioke i stavio je sa zavojem i pamučnom kompresom u džep. Ne sme više gubiti vreme ako želi da vidi ledi Sanoks.

„Spreman sam”, rekao je, navlačeći kaput. „Hoćete li popiti čašu vina pre nego što izađete na ovaj hladan vazduh?”

Njegov posetilac se udaljio, uz podignutu ruku u protestu.

„Zaboravljate da sam ja musliman i pravi Prorokov sledbenik”, rekao je on. „Ali, recite mi šta je u boci od zelenog stakla koju ste stavili u džep?”

„To je hloroform.”

„Ah, i to nam je zabranjeno. To je alkohol, a mi ne koristimo takve stvari.”

„Šta?! Dozvolili biste svojoj ženi da prođe kroz operaciju bez anestezije?”

„Ah! Ništa neće osetiti, jadnica. Dubok san je već nastupio, što je prvo dejstvo otrova. A onda sam joj dao naš opijum iz Smirne. Dođite, gospodine, već je prošlo sat vremena.”

Kada su izašli u mrak, zavesa od kiše im je nakvasila lica, a svetiljka, koja je visila na kraku mermerne Karijatide, zadimila se i ugasila. Pim, batler, gurnuo je teška vrata, snažno se naprežući, ramenom protiv vetra, dok su se dvojica muškaraca probijala prema žutom odsjaju koji je pokazivao gde je taksi čekao. Trenutak kasnije, klepetali su ka svom odredištu.

„Da li je daleko?“, upitao je Daglas Stoun.

„O, ne. Posedujemo vrlo malo, tiho mesto pored Euston Rouda.“

Hirurg je pritisnuo oprugu svog repetitora i slušao inserte koji su mu govorili o vremenu. Bilo je devet i četvrt. Izračunao je razdaljine i kratko vreme koje bi mu bilo potrebno da izvede tako trivijalnu operaciju. Trebalo bi da stigne kod leđi Sanoks do deset sati. Kroz zamagljene prozore video je zamućene gasne lampe kako plešu pored, i povremeno obasjavaju, izloge prodavnica. Kiša je pljuštala i dobovala po kožnom vrhu kočije, a točkovi su se ljuljali dok su se kotrljali kroz lokve i blato. Nasuprot njemu, beli turban njegovog saputnika slabo je svetlucao kroz mrak. Hirurg je opipao džepove i sredio svoje igle, ligature* i zihernadle, da se ne bi gubilo vreme kada stignu. Nervozan i nestrpljiv, lupkao je nogom o pod.

Taksi je najzad usporio i zaustavio se. Daglas Stoun je odmah iskočio, dok mu je trgovac iz Smirne bio za petama.

„Možete da sačekate“, rekao je vozaču.

Bila je to kuća zlokobnog izgleda, u uskoj i prljavoj ulici. Hirurg, koji je dobro poznao London, bacio je brz pogled u senku, ali nije bilo ničeg posebnog – ni radnje, ni kretanja, ništa osim dvostrukog niza dosadnih, ravnih kuća, duplog reda vlažnih kamenih ploča koje su blistale na svetlosti lampe, i dvostrukog

* Ligatura je konac koji se koristi za podvezivanje krvnih sudova u hirurgiji (prim. ur.)

naleta vode u olucima koji se kovitlao i žuborio prema kanalizacionim rešetkama. Vrata koja su bila okrenuta prema njima bila su zaprljana i bezbojna, a slabo svetlo u staklenom oknu iznad služilo je da pokaže prašinu i prljavštinu koja ih je prekrivala. Iza jednog od prozora u spavaćoj sobi na spratu, videlo se tupo žuto svetlucanje. Trgovac je glasno pokucao i, dok je okretao svoje tamno lice prema svetlosti, Daglas Stoun je video da je stegnuto od strepnje. Otključana je brava, a na vratima je stajala starija žena sa svećom, štiteći tanak plamen svojom kvrgavom rukom.

„Je li sve u redu?“, pitao je trgovac.

„Ona je onakva kakvom ste je ostavili, gospodine.”

„Nije progovarala?”

„Ne, ona je u dubokom snu.”

Trgovac je zatvorio vrata, a Daglas Stoun je prošao uzanim prolazom, iznenađeno se osvrćući oko sebe. Nije bilo uljane tkanine, ni prostirke, ni stalka za šešire. Duboka siva prašina i teške trake paučine su mu bole oči. Prateći staricu uz zavojite stepenice, njegov čvrsti korak oštro je odjekivao tihom kućom. Nije bilo tepiha.

Spavaća soba je bila na drugom spratu. Daglas Stoun je ušao za starom medicinskom sestrom, i sa trgovcem za petama. Ovde je bar bilo nameštaja i to na pretek. Pod je bio zatrpan, a uglovi popunjeni turskim ormarićima, ukrašenim stolovima, verižnjačama, čudnim lulama i grotesknim oružjem. Jedna mala lampa stajala je na nosaču na zidu. Daglas Stoun ju je skinuo i, probijajući se kroz drvenu građu, prišao kauču u uglu, na kome je ležala žena obučena u turskom stilu, sa jašmakom* i velom. Donji

* Jašmak, jahmak ili jasmak (od turske reči *yaşmak*) je turska i turkijska vrsta vela ili nikaba koji nose žene za pokrivanje svog lica u javnosti. (prim. ur.)

deo lica je bio otkriven, a hirurg je video nazubljenu posekotinu koja je išla cik-cak duž ivice donje usne.

„Oprostićete na jašmaku”, rekao je Turčin. „Znate naše stavove o ženama na istoku.”

Ali hirurg nije razmišljao o jašmaku. Ovo za njega više nije bila žena. To je bio slučaj. Sagnuo se i pažljivo pregledao ranu.

„Nema znakova iritacije”, rekao je. „Mogli bismo odložiti operaciju dok se ne razviju lokalni simptomi.”

Muž je grčio ruke u nekontrolisanoj uznemirenosti.

„Oh! Gospodine, gospodine”, povikao je. „Ne šalite se. Vi ne znate. To je smrtonosno. Znam i uveravam Vas da je operacija apsolutno neophodna. Samo je nož može spasiti.”

„A ipak sam više za to da čekam”, rekao je Daglas Stoun.

„Dosta”, ljutito je povikao Turčin. „Svaki minut je važan, a ja ne mogu da stojim ovde i dopuštam da moja žena umire. Ostaje mi samo da Vam se zahvalim što ste došli i da pozovem nekog drugog hirurga pre nego što bude prekasno.”

Daglas Stoun je oklevao. Refundirati tih sto funti nije bila prijatna stvar. Ali, naravno, ako napusti slučaj, mora vratiti novac. A ako je Turčin bio u pravu i žena mu umre, njegov položaj pred mrtvozornikom bi mogao biti sramotan.

„Imali ste lično iskustvo sa ovim otrovom?”, upitao je.

„Jesam.”

„I uveravate me da je operacija neophodna?”

„Kunem se svime što smatram svetim.”

„Unakaženost će biti zastrašujuća.”

„Razumem da usta neće biti lepa za ljubljenje.”

Daglas Stoun se naglo okrenuo ka čoveku. Njegov govor je bio brutalan. Ali Turčin je imao odlučan stav, i nije bilo vremena za raspravu. Daglas Stoun je izvukao skalpel iz svoje kutije, otvorio je i kažiprstom opipao oštru, ravnu ivicu. Zatim je približio lampu krevetu. Dva tamna oka su ga gledala kroz prorez na jašmaku. Bila je to samo dužica, a zenica se jedva videla.

„Dali ste joj veoma veliku dozu opijuma.”

„Da, dobila je pozamašnu dozu.”

Ponovo je pogledao u tamne oči koje su gledale pravo u njegove. Bile su bezizražajne i bez sjaja, ali, dok je gledao, u njih je ušla mala iskra, a usne su zadrhtale.

„Ona nije potpuno bez svesti”, rekao je.

„Zar ne bi bilo dobro koristiti nož dok bi još uvek bilo bezbolno?”

Ista misao je prošla kroz glavu i hirurgu. Pincetom je uhvatio ranjenu usnu i sa dva brza reza izvadio široki komad u obliku slova “V”. Žena je skočila sa kauča uz užasan krik. Jašmak joj je bilo strgnut sa lica. Bilo je to lice koje je poznavao. Uprkos toj isturenoj gornjoj usni i onoj silnoj krvi, bilo je to lice koje je poznavao. Nastavila je da diže ruku do izreza i vrišti. Daglas Stoun je sedeo u podnožju kauča sa svojim nožem i pincetom. Soba se vrtela u krug, a on je osetio da mu se nešto, kao šav, pocepalo iza uha. Posmatrač bi rekao da je, od njih dvoje, njegovo lice bilo strašnije. Kao u snu, ili kao da je nešto gledao u predstavi, bio je svestan da su Turčinova kosa i brada ležale na stolu, a da je lord Sanoks stajao naslonjen na zid sa rukom na boku, nečujno se smejući. Krici su sada utihnuli, a užasna glava se ponovo spustila na jastuk. Daglas Stoun je i dalje nepomično sedeo, a lord Sanoks se i dalje tiho smejavao u sebi.

„Za Marion je ova operacija bila zaista neophodna”, rekao je, „ne fizički, već moralno, znate, moralno”.

Daglas Stoun se sagnuo i počeo da se igra sa resama pokrivača. Nož mu je zveknuo na zemlju, ali je i dalje držao pincetu i još nešto.

„Odavno sam nameravao da dam mali primer”, rekao je lord Sanoks ugladeno. „Vaša beleška od srede je pogrešno dostavljena, i imam je ovde u džepnoj knjižici. Potrudio sam se da sprovedem svoju ideju. Rana, inače, nije posledica ničeg opasnijeg do mog pečatnog prstena.”

Pažljivo je pogledao svog ćutljivog saputnika i podigao mali revolver kojeg je držao u džepu kaputa. Ali Daglas Stoun se i dalje igrao pokrivačem.

„Vidite da ste ipak stigli na svoj termin”, rekao je lord Sanoks.

I na to je Daglas Stoun počeo da se smeje. Smejao se dugo i glasno. Ali lord Sanoks se sada nije smejao. Nešto poput straha izoštrilo je i učvrstilo njegove crte lica. Izašao je iz sobe na prstima. Napolju je čekala starica.

„Pobrinite se za svoju gazdaricu kada se probudi”, rekao je lord Sanoks.

Zatim je sišao na ulicu. Taksi je bio pred vratima, a vozač je dotakao šesir u znak pozdrava.

„Džone”, rekao je lord Sanoks, „ti ćeš prvo odvesti doktora kući. Mislim da će mu trebati pomoć da se spusti. Reci njegovom batleru da mu je pozlilo tokom slučaja.”

„U redu, gospodine.”

„Onda možeš da odvezeš ledi Sanoks kući.”

„A Vi, gospodine?”

„Oh, moja adresa u narednih nekoliko meseci biće Hotel di Roma, Venecija. Samo gledaj da se pisma prosleđuju tamo. I reci

Stivensu da sledećeg ponedeljka izloži sve ljubičaste hrizanteme i da mi pošalje rezultate.”